

Υπόθεση C-38/20

Σύννοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως βάσει του άρθρου 98, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου

Ημερομηνία καταθέσεως:

27 Ιανουαρίου 2020

Αιτούν δικαστήριο:

Tribunal Superior de Justicia de Andalucía (ανώτερο δικαστήριο της Ανδαλουσίας, Ισπανία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

20 Δεκεμβρίου 2019

Εκκαλών:

ZP

Εφεσίβλητη:

Delegación del Gobierno en Melilla

Αντικείμενο της κύριας δίκης

Η κύρια δίκη έχει ως αντικείμενο το ζήτημα κατά πόσον είναι νόμιμη απόφαση της Delegación del Gobierno en Melilla (αντιπροσωπεία της κεντρικής Ισπανικής Κυβέρνησης στη Μελίλια), με την οποία επιβλήθηκε στον ZP χρηματικό πρόστιμο και η υποχρέωση κατεδαφίσεως διαφόρων οικοδομημάτων, η οποία στηρίχθηκε σε ισπανική νομοθετική ρύθμιση που περιορίζει το δικαίωμα ιδιοκτησίας των αλλοδαπών σε συγκεκριμένες γεωγραφικές ζώνες για τις ανάγκες της εθνικής άμυνας.

Αντικείμενο και νομική βάση της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως.

Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως έχει ως αντικείμενο τη συμβατότητα ισπανικής νομοθεσίας που περιορίζει το δικαίωμα ιδιοκτησίας των αλλοδαπών σε συγκεκριμένες γεωγραφικές ζώνες για τις ανάγκες της εθνικής άμυνας με τα άρθρα 18, 49, 63 και 65 ΣΛΕΕ. Η νομική της βάση είναι το άρθρο 267 ΣΛΕΕ.

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Έχουν τα άρθρα 18, 49, 63 και 65 ΣΛΕΕ την έννοια ότι απαγορεύουν εθνική νομοθετική ρύθμιση, όπως αυτή των άρθρων 18, 4 και 29 του νόμου 8/1975 της 12ης Μαρτίου, για τις ζώνες και εγκαταστάσεις ενδιαφέροντος για την εθνική άμυνα, και του άρθρου 37 του βασιλικού διατάγματος 689/1978, της 10ης Φεβρουαρίου, σχετικά με την έγκριση του Κανονισμού για τις ζώνες και εγκαταστάσεις ενδιαφέροντος για την εθνική άμυνα –ο οποίος είναι εκτελεστικός του νόμου 8/1975 της 12ης Μαρτίου, για τις ζώνες και εγκαταστάσεις ενδιαφέροντος για την εθνική άμυνα–, καθόσον η εν λόγω νομοθετική ρύθμιση επιβάλλει σοβαρούς περιορισμούς στην άσκηση του δικαιώματος ιδιοκτησίας από αλλοδαπούς, συμπεριλαμβανομένης της υποχρέωσης να λαμβάνουν άδεια της στρατιωτικής αρχής προκειμένου να ασκήσουν πλήρως το εν λόγω δικαίωμα, η μη εκπλήρωση της οποίας συνεπάγεται την επιβολή διοικητικής κύρωσης από την οποία εξαιρούνται σε κάθε περίπτωση οι Ισπανοί πολίτες, όταν οι περιορισμοί αυτοί επιβάλλονται σε υπηκόους τρίτων χωρών σε σχέση με την άσκηση δραστηριοτήτων υποκείμενων στον περιορισμό στις οποίες συμμετέχουν και πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

2) Σε περίπτωση που η απάντηση στο ανωτέρω ερώτημα είναι καταφατική, έχουν τα άρθρα 18, 49, 63 και 65 ΣΛΕΕ την έννοια ότι απαγορεύουν εθνική νομοθετική ρύθμιση, όπως αυτή των άρθρων 18, 4 και 29 του νόμου 8/1975 της 12ης Μαρτίου, για τις ζώνες και εγκαταστάσεις ενδιαφέροντος για την εθνική άμυνα, και του άρθρου 37 του βασιλικού διατάγματος 689/1978, της 10ης Φεβρουαρίου, σχετικά με την έγκριση του Κανονισμού για τις ζώνες και εγκαταστάσεις ενδιαφέροντος για την εθνική άμυνα –ο οποίος είναι εκτελεστικός του νόμου 8/1975 της 12ης Μαρτίου–, καθόσον η εν λόγω νομοθετική ρύθμιση επιβάλλει σοβαρούς περιορισμούς στην άσκηση του δικαιώματος ιδιοκτησίας από αλλοδαπούς, συμπεριλαμβανομένης της υποχρέωσης να λαμβάνουν άδεια της στρατιωτικής αρχής προκειμένου να ασκήσουν πλήρως το εν λόγω δικαίωμα, η μη εκπλήρωση της οποίας συνεπάγεται την επιβολή διοικητικής κύρωσης από την οποία εξαιρούνται σε κάθε περίπτωση οι Ισπανοί πολίτες, όταν οι περιορισμοί αυτοί δικαιολογούνται από επιτακτικούς λόγους γενικού συμφέροντος που συνδέονται με την εθνική άμυνα, εάν λαμβάνεται αποκλειστικά υπόψη η σπουδαιότητα του δημόσιου συμφέροντος που σχετίζεται με την εθνική άμυνα και έγκειται στην προστασία θυλάκων μοναδικής στρατηγικής σημασίας;

Παρατιθέμενη νομολογία και διατάξεις του δικαίου της Ένωσης

Άρθρα 18, 49, 63 και 65 ΣΛΕΕ

Απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1993, Kraus (C-19/92, EU:C:1993:125).

Απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Νοεμβρίου 1998, Bickel και Franz, (C-274/96, EU:C:1998:563), σκέψεις 15 και 16.

Απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Ιουλίου 2000, Haim (C-424/97, EU:C:2000:357).

Απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 2000, Albore (C-423/98, EU:C:2000:401, στο εξής: Albore), σκέψη 22.

Απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Φεβρουαρίου 2001, Mac Quen (C-108/96, EU:C:2001:67).

Απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Σεπτεμβρίου 2001, Grzelczyk (C-184/99, EU:C:2001:458, στο εξής: Grzelczyk), σκέψη 31.

Απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 2002, D'Hoop (C-224/98, EU:C:2002:432).

Απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Μαρτίου 2003, Dory (C-186/01, EU:C:2003:146), σκέψη 31.

Απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Ιανουαρίου 2006, Επιτροπή κατά Βασιλείου της Ισπανίας (C-514/03, EU:C:2006:63).

Απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Μαρτίου 2009, Hartlauer (C-169/07, EU:C:2009:141).

Απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Ιουνίου 2009, Vatsouras και Koupatantze (C-22/08 και C-23/08, EU:C:2009:344, στο εξής: Vatsouras και Koupatantze).

Απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Ιουνίου 2010, Blanco Pérez και Chao Gómez (C-507/07 και C-571/07, EU:C:2010:300).

Παρατιθέμενη νομολογία και διατάξεις του εθνικού δικαίου

Ley 8/1975, de 12 de marzo, de zonas e instalaciones de interés para la Defensa Nacional [νόμος 8/1975, της 12ης Μαρτίου, για τις ζώνες και εγκαταστάσεις ενδιαφέροντος για την εθνική άμυνα] (BOE αριθ. 63, της 14ης Μαρτίου 1975, σ. 5275). Άρθρα 2, 3, 4, 6, 9, 11, 18 και 29.

Real Decreto 689/1978, de 10 de febrero, por el que se aprueba el Reglamento de zonas e instalaciones de interés para la Defensa nacional, que desarrolla la Ley 8/1975, de 12 de marzo, de zonas e instalaciones de interés para la Defensa Nacional [βασιλικό διάταγμα της 10ης Φεβρουαρίου, σχετικά με την έγκριση του Κανονισμού για τις ζώνες και εγκαταστάσεις ενδιαφέροντος για την εθνική άμυνα, ο οποίος είναι εκτελεστικός του νόμου 8/1975, της 12ης Μαρτίου, για τις ζώνες και εγκαταστάσεις ενδιαφέροντος για την εθνική άμυνα (BOE αριθ. 89, της 14ης Απριλίου 1978, σ. 8569). Άρθρα 37 και 91.

Συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και της διαδικασίας της κύριας δίκης

- 1 Ο ΖΡ, υπήκοος κράτους που δεν είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχει στην κυριότητά του ένα αγροτεμάχιο σε ποσοστό 50%. Το υπόλοιπο 50 % ανήκει στον ΤΓ, υπήκοο των Κάτω Χωρών.
- 2 Στις 25 Φεβρουαρίου 2016, η Delegación del Gobierno en Melilla εξέδωσε απόφαση με την οποία επιβλήθηκε στον ΖΡ πρόστιμο 10 000 ευρώ και η υποχρέωση να κατεδαφίσει το οικοδόμημα που είχε ανεγερθεί παρανόμως στο ως άνω αγροτεμάχιο, κατά παράβαση της νομοθεσίας για τις ζώνες ενδιαφέροντος για την εθνική άμυνα, καθώς είχε οικοδομήσει σε χώρο που έχει χαρακτηριστεί ως ζώνη περιορισμένης πρόσβασης των αλλοδαπών σε δικαιώματα κυριότητας, χωρίς προηγουμένως να έχει λάβει την απαιτούμενη άδεια της στρατιωτικής αρχής. Με την ανωτέρω απόφαση κρίθηκε ότι ο ΤΓ ευθύνεται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον για την πληρωμή του ποσού που επιβλήθηκε ως πρόστιμο, λόγω της ιδιότητάς του ως συνιδιοκτήτη των ακινήτων και συγχρηματοδότη των έργων.
- 3 Ο ΖΡ άσκησε κατά της αποφάσεως της Delegación del Gobierno de Melilla, της 25ης Φεβρουαρίου 2016, διοικητική προσφυγή, η οποία απερρίφθη με απόφαση της Delegación del Gobierno de Melilla, της 22ας Απριλίου 2016.
- 4 Ο ΖΡ προσέφυγε δικαστικώς κατά της αποφάσεως της Delegación del Gobierno de Melilla της 22ας Απριλίου 2016 ενώπιον του 3ου τμήματος του Juzgado de lo Contencioso-Administrativo de Melilla [διοικητικού πρωτοδικείου της Melilla]. Το εν λόγω δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή και επικύρωσε τις προσβαλλόμενες αποφάσεις της διοικήσεως.
- 5 Ο ΖΡ άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως του 3ου τμήματος του Juzgado de lo Contencioso-Administrativo de Melilla ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου.

Κύρια επιχειρήματα των διαδίκων στην κύρια δίκη

- 6 Ο ΖΡ προέβαλε τους εξής λόγους εφέσεως: 1) εσφαλμένη εκτίμηση του αποδεικτικού μέσου που, κατά την άποψή του, αποδεικνύει ότι τα οικοδομήματα επί του αγροτεμαχίου που βρίσκεται σε ζώνη ενδιαφέροντος για την εθνική άμυνα είχαν ανεγερθεί πριν την απόκτηση των ακινήτων και 2) παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, επειδή, κατά την άποψή του, δεν εκτιμήθηκαν ορθώς οι περιστάσεις της υπόθεσης από τις οποίες προκύπτει η έλλειψη δόλου στο πρόσωπο του παραβάτη, και, για τους λόγους αυτούς, ζήτησε τη μείωση του προστίμου και την ακύρωση της διαταγής κατεδάφισης.
- 7 Η Abogacía del Estado [ισπανικό νομικό συμβούλιο του κράτους] υποστήριξε ότι η έφεση πρέπει να απορριφθεί, ισχυριζόμενη ότι ήταν ορθή η εκτίμηση του αποδεικτικού μέσου από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο.

- 8 Το αιτούν δικαστήριο ζήτησε από τα μέρη να τοποθετηθούν σχετικά με την ανάγκη υποβολής αιτήσεως για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς με την προσβαλλόμενη απόφαση, πέραν του ότι επιβάλλεται πρόστιμο στον ZP, καθίσταται υπεύθυνος για την πληρωμή του εν λόγω προστίμου αλληλεγγύως και εις ολόκληρον και ο TG, υπήκοος των Κάτω Χωρών, λόγω της ιδιότητάς του ως συνιδιοκτήτη των ακινήτων και συγχρηματοδότη των έργων. Κατά την κρίση του αιτούντος δικαστηρίου, το γεγονός αυτό είναι δυνατόν να συνεπάγεται παραβίαση της αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων εις βάρος υπηκόων των κρατών μελών, όσον αφορά τις θεμελιώδεις ελευθερίες εγκατάστασης και ελεύθερης κυκλοφορίας κεφαλαίων.
- 9 Ο δικαστικός πληρεξούσιος του ZP τάχθηκε υπέρ της υποβολής αίτησης προδικαστικής αποφάσεως. Η Abogacía del Estado διαφώνησε με την υποβολή τέτοιας αίτησης.

Συνοπτική έκθεση του σκεπτικού της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

- 10 Κατά την κρίση του αιτούντος δικαστηρίου, η απάντηση επί της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως σχετικά με τη συμβατότητα των άρθρων 4, 18 και 29 του νόμου 8/1975, της 12ης Μαρτίου, για τις ζώνες και εγκαταστάσεις ενδιαφέροντος για την εθνική άμυνα (στο εξής: νόμος 8/1975), και του άρθρου 37 του βασιλικού διατάγματος 689/1978, της 10ης Φεβρουαρίου, σχετικά με την επικύρωση του Κανονισμού για τις ζώνες και εγκαταστάσεις ενδιαφέροντος για την εθνική άμυνα (στο εξής: βασιλικό διάταγμα 689/1978), θα είναι καθοριστική για την επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης, καθώς, εάν διαπιστωθεί ότι η εν λόγω εθνική νομοθεσία δεν είναι συμβατή με τις θεμελιώδεις αρχές που κατοχυρώνονται στις Συνθήκες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τότε η εν λόγω εθνική νομοθεσία δεν θα μπορεί να εφαρμοστεί λόγω της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης.
- 11 Σχετικά με το **πρώτο προδικαστικό ερώτημα**, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι οι εφαρμοστέες στην υπό κρίση υπόθεση εθνικές διατάξεις προβλέπουν ένα καθεστώς άσκησης του δικαιώματος ιδιοκτησίας το οποίο συνεπάγεται περισσότερους περιορισμούς για τους αλλοδαπούς σε σχέση με τους Ισπανούς πολίτες, καθώς εξαρτά την πλήρη άσκηση του δικαιώματος ιδιοκτησίας επί ακινήτων που βρίσκονται σε ζώνες στρατιωτικού ενδιαφέροντος, οι οποίες χαρακτηρίζονται ως «ζώνες περιορισμένης άσκησης του δικαιώματος ιδιοκτησίας από αλλοδαπούς», από τη λήψη σχετικής άδεια της στρατιωτικής αρχής. Ειδικότερα, για την ανέγερση οικοδομών είναι αναγκαία η λήψη διοικητικής άδειας από τις στρατιωτικές αρχές. Η μη εκπλήρωση της εν λόγω υποχρέωσης συνεπάγεται την επιβολή χρηματικού προστίμου, το οποίο στην υπό κρίση υπόθεση ανέρχεται στο ποσό των 10 000 ευρώ, και την υποχρέωση κατεδαφίσεως των οικοδομημάτων.

- 12 Οι περιορισμοί αυτοί, οι οποίες δεν ισχύουν για τους Ισπανούς πολίτες, ενδέχεται να επιφέρουν περιορισμούς στην άσκηση της ελευθερίας εγκατάστασης, καθώς τα κτήρια τα οποία αφορά η κύρια δίκη είναι χώροι που προορίζονται για την αποθήκευση προϊόντων. Είναι επίσης πιθανόν να επηρεαστεί η ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων, καθόσον η εθνική νομοθεσία ενδέχεται να αποτρέψει τους αλλοδαπούς πολίτες της Ένωσης από το να επενδύσουν οικονομικά στην απόκτηση ακινήτων λόγω αυτού του χαρακτηρισμού ως ζώνης στρατιωτικού ενδιαφέροντος.
- 13 Στον ZP, υπήκοο χώρας που δεν είναι κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, επιβλήθηκε πρόστιμο λόγω της ανεγέρσεως οικοδομημάτων χωρίς την απαιτούμενη για τους αλλοδαπούς άδεια της στρατιωτικής αρχής, όμως η εν λόγω δραστηριότητά του πραγματοποιήθηκε με τη συμμετοχή υπηκόου των Κάτω Χωρών, ο οποίος είναι συνιδιοκτήτης των ακινήτων σε ποσοστό 50 % και στον οποίον αντιστοιχεί το 50 % της επένδυσης για την ανέγερση των οικοδομημάτων. Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται εάν μπορεί σε αυτήν την περίπτωση να εφαρμοστεί ο κανόνας της απαγόρευσης των διακρίσεων εις βάρος πολιτών της Ένωσης, κατά τρόπο ώστε να επωφελείται υπήκοος τρίτης χώρας από τη σύμπραξή του με τον πολίτη της Ένωσης, ιδίως εάν ληφθεί υπόψη ότι ο εν λόγω πολίτης της Ένωσης υφίσταται τις συνέπειες της επιβολής της κυρώσεως, καθώς καθίσταται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον υπεύθυνος για την πληρωμή του προστίμου και, εν πάση περιπτώσει, υφίσταται τις επιπτώσεις της κατεδαφίσεως του ανεγερθέντος οικοδομήματος. Με τον τρόπο αυτόν, θα εξασφαλιζόταν η αποτελεσματικότητα του καθεστώτος της ιθαγένειας της Ένωσης που απονέμεται στους πολίτες της Ένωσης, δοθέντος ότι το καθεστώς της ιθαγένειας της Ένωσης αποτελεί και αυτό βασικό στοιχείο του δικαιώματος ίσης μεταχείρισης (αποφάσεις Grzelczyk και Vatsouras και Koupatantze). Επίσης, θα διασφαλιζόταν και η πλήρης αποτελεσματικότητα των θεμελιωδών ελευθεριών που θίγονται εν προκειμένω, καθώς θα αποτρεπόταν ο περιορισμός τους βάσει κριτηρίων που εισάγουν διακρίσεις λόγω ιθαγένειας.
- 14 Σε αντίθετη περίπτωση, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι υπέρτεροι λόγοι δημοσίου συμφέροντος που σχετίζονται με την εθνική άμυνα επιτρέπουν να εφαρμοστεί χωριστά σε υπήκοο τρίτης χώρας ένα καθεστώς που συνεπάγεται περιορισμούς όσον αφορά γεωγραφικές ζώνες ενδιαφέροντος για την εθνική άμυνα, καθώς και επιβολή κυρώσεων τις οποίες επισύρει η παράβαση του εν λόγω καθεστώτος, ενώ υποχρεώνουν τον πολίτη της Ένωσης να υποστεί τις δυσμενείς συνέπειες που απορρέουν από την απόφασή του να συνεργαστεί με υπήκοο τρίτης χώρας.
- 15 Εάν γίνει δεκτό ότι η συμμετοχή ενός πολίτη της Ένωσης συνεπάγεται την εφαρμογή του κανόνα περί απαγόρευσης των διακρίσεων στο σύνολο της δραστηριότητας που αυτός ασκεί και σε όλους τους συμμετέχοντες σε αυτήν, τούτο θα έθετε υπό αμφισβήτηση την εφαρμογή της ισπανικής νομοθετικής ρύθμισης στην οποία στηρίχθηκε η επιβληθείσα κύρωση, πράγμα που θα μπορούσε να οδηγήσει στην ακύρωση της προσβαλλόμενης διοικητικής αποφάσεως και στην ευδοκίμηση της ασκηθείσας εφέσεως.

- 16 Σχετικά με το **δεύτερο προδικαστικό ερώτημα**, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, κατά τη διατύπωση της αποφάσεως *Albore*, ένας περιορισμός των θεμελιωδών ελευθεριών που κατοχυρώνονται στις Συνθήκες, ο οποίος συνεπάγεται δυσμενή διάκριση εις βάρος των υπηκόων άλλων κρατών μελών θα αποτελούσε παράβαση του δικαίου της Ένωσης, εάν η διαφορετική αυτή μεταχείριση μπορούσε να δικαιολογηθεί κατά τρόπο συγκεκριμένο, ο οποίος να αποδεικνύει ότι «η μη ενέχουσα δυσμενή διάκριση των υπηκόων όλων των κρατών μελών μεταχείριση συνεπάγονταν, για τα στρατιωτικά συμφέροντα του οικείου κράτους μέλους, πραγματικούς, συγκεκριμένους και σοβαρούς κινδύνους, οι οποίοι δεν θα μπορούσαν να αντιμετωπισθούν με λιγότερο καταναγκαστικές διαδικασίες».
- 17 Συνεπώς, το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα που υποβάλλει το αιτούν δικαστήριο, σε περίπτωση που δοθεί καταφατική απάντηση στο πρώτο ερώτημα, είναι κατά πόσον μια ρύθμιση όπως αυτή του άρθρου 18, στοιχείο c), του νόμου 8/1975, και του άρθρου 37 του βασιλικού διατάγματος 689/1978, με την οποία επιβάλλεται μόνον στους αλλοδαπούς η υποχρέωση να λαμβάνουν άδεια της στρατιωτικής αρχής προκειμένου να ασκήσουν το δικαίωμα οικοδόμησης που συνδέεται με το δικαίωμα ιδιοκτησίας, μπορεί να δικαιολογηθεί μόνο βάσει των επιτακτικών λόγων που σχετίζονται με την εθνική άμυνα, όπως στην υπό κρίση υπόθεση, στην οποία το επίμαχο αγροτεμάχιο βρίσκεται σε περιοχές στρατιωτικού ενδιαφέροντος της *Ciudad Autónoma de Melilla*, λόγω της στρατηγικής της σημασίας ως ιστορικού θύλακα ισπανικής κρατικής κυριαρχίας, ο οποίος βρίσκεται στην Βόρεια Αφρική και περιβάλλεται ολόγυρα κατά μήκος των συνόρων του από το Βασίλειο του Μαρόκου, λόγω οι οποίοι μνημονεύονται ρητώς στην εφαρμοστέα εθνική νομοθετική ρύθμιση, στην οποία επισημαίνεται ο μοναδικός χαρακτήρας των θυλάκων αυτών και η ιδιαίτερη σημασία τους για την εθνική άμυνα, ή κατά πόσον η αξιολόγηση αυτή πρέπει υποχρεωτικά να συμπληρώνεται από ειδική ανάλυση ως προς την ανάγκη να επεκταθεί η εφαρμογή των μέτρων προστασίας της εξωτερικής ασφάλειας του κράτους και στους υπηκόους των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 18 Εάν γίνει δεκτό ότι ο επιτακτικός χαρακτήρας των λόγων που σχετίζονται με την εθνική άμυνα και δικαιολογούνται δεόντως δεν αρκεί προκειμένου να επιτευχθεί το επίπεδο καταλληλότητας και αναλογικότητας το οποίο θα επιτρέψει την εφαρμογή μέτρων που περιορίζουν τις θεμελιώδεις ελευθερίες, συμπεριλαμβανομένων των μέτρων που εισάγουν δυσμενείς διακρίσεις, η μη εξέταση της σημασίας του συγκεκριμένου κινδύνου που αντιπροσωπεύουν για τους σκοπούς αυτούς οι πολίτες της Ένωσης μπορεί να οδηγήσει στη μη εφαρμογή των επίμαχων εθνικών διατάξεων στην υπόθεση αυτή, πράγμα που θα συνεπαγόταν την αναγκαία ακύρωση της επίμαχης στην κύρια δίκη αποφάσεως της διοικήσεως.
- 19 Τέλος, κατά την άποψη του αιτούντος δικαστηρίου, το καθεστώς της ιθαγένειας της Ένωσης (άρθρο 20 ΣΛΕΕ), σε συνδυασμό με την αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης που απορρέει από τη δημιουργία του χώρου Σένγκεν, τα κοινά εξωτερικά σύνορα του οποίου αφορά η διαφορά της κύριας δίκης λόγω της

εγγύτητας με αυτά του επίμαχου αγροτεμαχίου, απαιτούν ερμηνεία που θα άρει τις αμφιβολίες του αιτούντος δικαστηρίου σχετικά με την εγκυρότητα των γενικών ρητρών που εισάγουν δυσμενείς διακρίσεις εις βάρος πολιτών της Ένωσης για υπέρτερους λόγους δημοσίου συμφέροντος, οι οποίοι εξακολουθούν να προβλέπονται από εθνικές νομοθετικές διατάξεις.

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ